

BLANCANEU: EL CONTE AMAGAT

49e. PREMI PERE MULET CERDÀ DE NARRACIÓ CURTA

Després que la Blancaneu, gràcies al petó del príncep, despertés del seu somni profund i defugís una mort que gairebé segura, la història semblava haver arribat a un desenllaç feliç típic dels contes de fades. El regne s'omplia d'alegria per la seva recuperació, els habitants la rebien amb festes i càntics, i el príncep era aclamat com un heroi valent que havia vençut la foscor amb un gest altruista d'amor. Tanmateix, però, allò que semblava un epíleg idíl·lic es va començar a torçar quan, amb el pas dels dies, la Blancaneu va reflexionar sobre el que realment havia passat. Com havia estat possible que algú prengués la decisió de besar-la sense el seu consentiment, aprofitant-se de la seva situació de vulnerabilitat? Aquest pensament no només li provocava un profund malestar, sinó que va fer que es replantegés que significa el respecte i la llibertat, fins i tot en les accions més aparentment benintencionades.

A mesura que analitzava l'incident amb els set nans, que havien estat els seus protectors i amics durant tant de temps, es va adonar que no es tractava només d'ella, sinó d'un problema més gran: el dret inalienable de qualsevol persona a tenir control sobre el seu propi cos. El petó podia haver trencat l'encanteri, inclús la podia haver lliurat d'una mort segura, però no havia estat demanat ni acordat. Aquesta realitat li resultava inacceptable, i sentia la necessitat d'actuar per evitar que situacions similars es repetissin.

Amb el suport incondicional dels set nans, la Blancaneu va decidir portar el cas davant la justícia del regne. Era conscient que seria una batalla difícil, atès que el príncep era molt estimat i respectat, però estava decidida a defensar el principi fonamental del consentiment. No era només una lluita personal, sinó una declaració de valors que afectava tothom.

Quan la Blancaneu va anunciar públicament la seva decisió, la reacció inicial dels habitants del regne va ser de burla i incredulitat. Molts es reien d'ella, considerant la seva denúncia

absurda. “Com pot queixar-se algú d’haver estat salvat d’un encanteri?” deien alguns. Altres la titllaven d’ingrata i afirmaven que el príncep havia fet un acte d’amor pur. L’argument més repetit era que portar aquell cas davant un tribunal era una ximpleria. Pocs creien que una situació així pogués prosperar judicialment.

Els rumors i les crítiques es van estendre ràpidament per tot el regne, i fins i tot algunes persones van intentar convèncer la Blancaneu de retirar la denúncia per evitar-se vergonyes. Però ella, amb el suport dels nans, es mantenia ferma en la seva postura, recordant a tothom que no era només una qüestió del que havia passat, sinó del que significava.

Al cap d’uns quants dies, per sorpresa de tothom, els jutges del regne van acceptar la denúncia. Després de revisar els arguments presentats per la Blancaneu, van decidir admetre-la a tràmit i assenyalar un judici públic. Aquesta decisió va causar un gran enrenou. Molts van quedar-se perplexos en observar, incrèduls, que una institució tan poderosa com la justícia del regne, considerés seriosament el cas. Però altres, especialment dones i persones de classes menys privilegiades, van començar a veure en la Blancaneu una figura valenta que s’atrevia a qüestionar les normes establertes.

A mesura que s’acostava la data del judici, l’atenció de tot el regne es va concentrar en aquell cas. La Blancaneu no només estava lluitant pel seu propi dret, sinó que estava obrint una porta a un debat més ampli sobre el respecte i la igualtat en una societat que, fins aleshores, no havia qüestionat certs comportaments.

El príncep, per la seva banda, que havia rebut la notificació del judici amb sorpresa i incredulitat, estava segur que les seves accions havien estat correctes. Al cap i a la fi, havia trencat l’encanteri i havia salvat la Blancaneu d’una mort aparent. Per què el seu gest, que ell considerava heroic i altruista, estava sent posat en qüestió? Tot i la confusió inicial, va decidir presentar-se al judici per explicar les seves raons, confiant que els seus actes serien reconeguts com un acte de bondat i coratge.

Aquella decisió, però, marcaria el començament d'un debat que canviaria per sempre la manera com el regne entenia els drets i les responsabilitats entre les persones.

El judici va començar en mig d'una gran expectació. Tothom n'estava pendent, des dels nobles més influents fins als camperols més humils. La sala era plena de gom a gom, i els carrers de fora bullien d'activitat amb gent discutint el cas. La Blancaneu, serena però determinada, es va posar dempeus per fer la seva declaració inicial.

– Estava inconscient, incapaç de donar el meu consentiment –va dir amb veu clara i ferma–. El petó pot haver-me despertat, però no tenia cap dret a fer-ho sense el meu permís. Ningú, sigui príncep o camperol, té dret a prendre decisions sobre el cos d'una altra persona sense el seu consentiment explícit.

Les seves paraules van causar un gran impacte a la sala. Alguns la van mirar amb admiració, mentre altres es removien incòmodes als seus seients. Els set nans, presents com a testimonis i aliats, també van prendre la paraula per reforçar el testimoni de la Blancaneu.

– La nostra amiga estava en un estat de vulnerabilitat total –va declarar el savi dels nans–. L'acte del príncep, per bones que fossin les seves intencions, va passar per alt la seva autonomia. Si ella hagués estat conscient, podria haver pres les seves pròpies decisions, i això és l'únic que realment importa.

Aleshores el príncep, visiblement tens, però convençut de la correcció de la seva manera d'actuar, va demanar la paraula per defensar-se.

– Ho vaig fer per salvar-te la vida! –va exclamar, mirant directament la Blancaneu–. No vaig actuar amb malícia ni intenció de fer-te mal. Si no hagués actuat en aquell moment, encara seria presonera d'aquell encanteri malvat i, fins i tot, potser hauries mort. Les meves intencions eren nobles, i només volia ajudar.

I, apel·lant al públic i al tribunal, va continuar

– He crescut amb les històries dels herois que arriben just a temps per salvar la princesa. Jo només vaig seguir el que sempre ens han ensenyat com a correcte. Però mai vaig imaginar que les meves accions, que considerava honorables, serien qüestionades d'aquesta manera.

La declaració va provocar murmuris a la sala. Alguns el van aplaudir, reconeixent les seves intencions, mentre altres es van mostrar escèptics, preguntant-se si el fet d'actuar amb bones intencions podia justificar-ho tot.

Llavors, l'ambient es va tensionar encara més quan l'advocat de la Blancaneu va intervenir:

– Les intencions poden ser nobles, però no eximeixen la responsabilitat de respectar els drets de les persones. Aquest cas no tracta només de si el príncep volia ajudar o no, sinó de si va respectar la llibertat i el consentiment de la Blancaneu.

A partir d'aquell moment, el judici es va convertir en un debat sobre els límits entre les intencions i el respecte pels drets fonamentals, un debat que acabaria ressonant més enllà de les parets del tribunal i canviaria la visió del regne sobre el consentiment i l'autonomia.

Els advocats d'ambdues parts, van debatre llargament sobre el significat del consentiment i la necessitat d'actuar en situacions extremes. El del príncep insistia que en moments crítics, quan la vida d'algú està en perill, de vegades cal prendre decisions ràpides sense esperar el permís, perquè el retard pot ser fatal. Va argumentar que el príncep no només havia actuat amb bona fe, sinó que el seu acte havia estat heroicament decisiu per salvar la vida de la Blancaneu.

– Si hagués esperat un consentiment impossible de rebre en aquell moment –va dir–, ella ara estaria morta i aquest judici no existiria. La urgència justifica l'acció. Quina mena de persona deixaria algú en perill mortal per por d'actuar sense permís?

L'advocat de la Blancaneu, però, va contraatacar amb un raonament contundent.

– Al regne, cada dia salvem vides –va dir–, però això no dona carta blanca per violar la integritat personal de ningú. El respecte pel consentiment no pot ser obviat, ni tan sols en situacions complicades. Hi ha altres formes d'actuar que haurien respectat la seva dignitat sense comprometre la seva autonomia.

El debat es va intensificar a mesura que es discutia la línia que separa les bones intencions de la imposició. La sala estava en silenci absolut, expectant, quan el jutge va intervenir amb una pregunta punyent adreçada al príncep:

– Si haguessis trobat algú altre en la mateixa situació, una desconeguda, algú sense el mateix prestigi o bellesa que la Blancaneu, hauries actuat igual sense preguntar-te si era el correcte?

El príncep, que fins aquell moment havia mostrat una gran seguretat, va quedar descol·locat. Va mirar al jutge, després al públic, i finalment cap a la Blancaneu, buscant una resposta que justificués les seves accions sense comprometre's. Però les paraules no li sortien. Titubejava, conscient que qualsevol cosa que digués podria ser utilitzada en la seva contra.

El silenci va fer que el moment fos encara més espès. El públic contenia l'alè, esperant la resposta. Finalment, el príncep, sense pronunciar cap mot, es va limitar a abaixar la mirada, com si s'adonés que la pregunta havia posat al descobert un biaix en el seu raonament. El dubte reflectit en el seu rostre era suficient per a molts per interpretar que no estava tan segur de la universalitat de les seves accions com havia volgut fer veure.

Aquest moment va marcar un punt d'inflexió en el judici. La pregunta del jutge no només havia posat en dubte la legitimitat de l'acció del príncep, sinó que havia obligat tothom a reflexionar sobre els prejudicis que guien les decisions i sobre com el respecte pels drets individuals ha de prevaler fins i tot en les circumstàncies més complexes.

Després d'una deliberació que va durar hores, el tribunal, finalment, va dictar sentència enmig de l'expectació general d'una sala plena de tensió. Tots els presents, des dels ciutadans més humils fins als nobles més influents, contenien l'alè quan el jutge va començar a parlar.

– Les bones intencions no justifiquen passar per sobre del dret fonamental al consentiment –va proclamar, amb veu clara–. Tot acte que afecti una altra persona ha de respectar la seva autonomia, fins i tot en les circumstàncies més difícils. Aquest tribunal considera que el respecte per la integritat i la llibertat de decisió és un principi inviolable.

El príncep va ser declarat culpable d'haver violat aquest principi. Tanmateix, en reconèixer que les seves intencions no havien estat malicioses, el tribunal va optar per no imposar-li un càstig sever. Se li va ordenar assistir a sessions educatives obligatòries, tantes com femin falta, sobre drets fonamentals i la importància del consentiment, amb l'advertiment que era una oportunitat que se li oferia per reflexionar sobre els seus actes.

— Però si es tona a repetir — va avisar-lo el jutge — no seré tan benvolent.

La sentència va ser rebuda amb una barreja de reaccions. Alguns continuaven defensant el príncep, creient que el seu acte havia estat heroic i injustament castigat, però molts altres van començar a veure amb altres ulls el que abans havien considerat una acció inofensiva. Es va encetar un debat públic sobre com la societat entenia el respecte i el consentiment, i molts van reconèixer que, fins aleshores, s'havien acceptat comportaments que mai no haurien d'haver estat tolerats.

Quan la Blancaneu va sortir del tribunal, amb el cap ben alt i envoltada pels set nans, que celebraven amb entusiasme el veredict, la multitud es va trencar en aplaudiments i víctors. Amb un somriure ple de satisfacció, va alçar la veu perquè tothom l'escoltés:

— Avui és un gran dia! —va exclamar amb to triomfal—. Aquest no és només un triomf personal, sinó una victòria per al respecte i la dignitat de totes les persones del regne. Hem demostrat que ni les bones intencions ni el poder poden justificar passar per sobre dels drets dels altres.

Els nans, visiblement emocionats, es van posar a ballar i a cridar consignes com “Visca la Blancaneu!” i “El respecte no és negociable!”. Alguns membres de la multitud van començar a corejar amb ells, mentre altres s'acostaven per felicitar la princesa pel seu coratge.

— Que quedi clar —va afegir la Blancaneu, aprofitant l'atenció—: Avui el regne ha donat un pas endavant, i no hi haurà marxa enrere. Els drets no són un privilegi, són un fonament que ningú pot ignorar, ni tan sols un príncep!

Els set nans van aixecar les seves gorres en un gest de victòria, mentre el públic esclatava en aplaudiments. Aquell moment no només era el final d'un judici, sinó el principi d'una nova era, on el respecte i la llibertat serien innegociables.

Les seves paraules van ressonar arreu, i la Blancaneu es va convertir en un símbol de la lluita per la llibertat, el respecte individual i la igualtat davant la llei. El cas va establir un precedent que va transformar les normes socials del regne, inspirant altres persones a defensar els seus drets i a educar les futures generacions sobre la importància del consentiment.

El príncep, per la seva banda, va complir amb les sessions educatives, i amb el temps, va començar a entendre l'impacte de les seves accions des d'una nova perspectiva. Va arribar a reconèixer públicament que havia après una lliçó valuosa i va demanar perdó a la Blancaneu, en un gest d'humilitat que va ser ben rebut per molts.

El regne, abans basat en tradicions no qüestionades, es va transformar progressivament en un lloc on es va començar a valorar la veu i la llibertat de cadascú. Les antigues històries d'herois que salvaven princeses sense demanar permís, van començar a ser revisades amb una nova perspectiva. Les escoles van incorporar a les seves lliçons la importància del consentiment i del respecte mutu, ensenyant a les noves generacions que fins i tot els actes amb les millors intencions han de ser realitzats amb cura per no violar els drets dels altres.

La Blancaneu es va convertir en una figura icònica al regne, no només com la princesa salvada d'un encanteri, sinó com una líder que havia tingut el coratge de qüestionar una acció acceptada i de lluitar per un canvi social. Inspirades per ella, altres persones van començar a alçar la veu contra injustícies que fins aleshores havien estat silenciades per por o resignació. Dones, homes i fins i tot infants, van trobar en la Blancaneu un model a seguir, demostrant que les accions individuals poden desencadenar transformacions col·lectives.

Per la seva banda, el príncep, després de complir amb les sessions educatives imposades per la sentència, va "decidir" fer el que s'esperava d'ell en la nova era del respecte i la correcció. Amb la seva imatge pública en joc, va posar la seva influència al servei d'una campanya a favor

del respecte i l'empatia, col·laborant amb la Blancaneu i altres figures destacades. Els seus discursos i accions, impecablement alineats amb els nous valors políticament correctes, van ser acollits com a grans exemples d'humilitat i compromís amb el progrés

Aquell judici no només va canviar la vida de la Blancaneu i el príncep, sinó també la manera com la societat mirava determinades qüestions. El regne va començar a entendre que el veritable poder no resideix en la força, la noblesa o l'autoritat, sinó en la capacitat d'escoltar, aprendre i actuar amb justícia. D'aquesta manera, una història que havia començat amb un petó no consentit va esdevenir el punt de partida per a una nova era de respecte i igualtat, on cada veu tenia el dret de ser escoltada i cada persona el dret de decidir sobre el seu propi destí.

P.S.: Amb tot, el cas de la Blancaneu va establir un precedent tan transcendental que va provocar debats sobre moltes altres situacions. En algunes ocasions, es van donar casos on alguns homes van ser condemnats per denegar l'auxili a dones que es trobaven ferides o inconscients, atès que no es van atrevir a prestar socors per por de no poder obtenir el consentiment explícit. Aquestes situacions van generar intenses controvèrsies i discussions al regne, obrint la porta a nous debats sobre com equilibrar el respecte pel consentiment amb l'imperatiu ètic d'ajudar en situacions d'emergència. Però aquesta, com dirien els cronistes del regne, és una altra història que encara està per escriure.